

Εἰκὼν τῶν ἀρχῶν τῆς Ἀναγεννήσεως, τοῦ Centile da Fabriano.

Ἄρχαι ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος.

* WALTER SCOTT *

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ

(The Minstrel's home).

Ἡ ἄρπα του ἐσώπασε καὶ ὁ βάρδος φεύγει, πάει...
 Πῶς; Μὲ φτωχὰ γερόμματα καὶ μόνος του πλανᾶται
 Σὲ δρόμο τόσο μακρινό; Ὁχι! — Ἐξεῖθε κάτω
 Κοντὰ εἰς τὸν περήφανο τὸν πάγον τῆς Νιουάρκης
 Ἔχει ὁ βάρδος τὸ φτωχὸ σπητιάκι του στημένο.
 Εἶναι καλύβα ἀπλοϊκή, ἀλλὰ μὲ περιβόλι,
 Μὲ φριχτή γύρω πράσινη, μὲ τὴ θερμὴ γωνιά του,
 Ὅπου κοντὰ εἰς τὴν φωτιά οἱ ξένοι, οἱ διαβάτες
 Πολλὰς φορές ἀκούγανε παλῆου καιροῦ ἱστορίες,
 Γιατί ὁ βάρδος ἤθελε τὴν πόρτα του ν' ἀνοίγῃ
 Νὰ δῇ στέγη, ὡς καὶ αὐτὸς προτιήτερα ζητοῦσε...
 Ἔτσι περνοῦσαν ἔς τὴ γωνιά ἢ ὥρες τοῦ χειμῶνος.
 Ἀλλ' ὅταν ἡμερὰ γελᾷ ἔς τοῦ Μπαύονχλ τοὺς λόφους
 Τὸ καλοκαίρι τὸ γλυκὸ καὶ πέρα εἰς τοὺς κάμπους
 Μὲ μουριδιὰ σὰν βάλσαμο λουλουδία κυματίζουν
 Καὶ ἀνθισμένο καὶ πλατὺ φουντόναι τὸ ρουπιάκι,
 Τότε καὶ ἡ γέροικη ψυχὴ τοῦ Βάρδου ζωντανεύει,
 Θέλει τραγοῦδια νὰ εἰπῇ, παλλικαροῖς νὰ ψάλῃ,
 Ἢ ἀνδρειοφρόντοι ἔκαμαν οἱ παλαιοὶ ἱππότες
 Καὶ ὁ διαβάτης ἄκουε καὶ μαγεμένος στέκει
 Ἐχθρὰ τὸν δρόμον, λησμονᾷ τὴν νύχτᾳ ποῦ σιμόνει,
 Θέλει ν' ἀκούσῃ λεβεντιάς περήφανα τραγοῦδια,
 Καὶ τὰ ζαχαρία λησμονᾷ ποῖνάδε νὰ κυνηγήσῃ.
 Καὶ τὰ νερὰ τὰ γαργαρά τοῦ Γιάροου κυματίζουν,
 Καὶ μουρμουρίζοντας γλυκὰ τὸν βάρδο συνοδεύουν.

ANTONICH A. FONTFRES

